

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (17) - Samuel Ridout

Altarul arderii-de-tot

Versete călăuzitoare: Exodul 38.1-7

Exodul 38.1-7: Și a făcut altarul arderii de tot din lemn de salcâm: lungimea lui era de cinci coți și lățimea lui de cinci coți: era pătrat; și înălțimea lui era de trei coți. Și a făcut coarnele lui în cele patru colțuri ale lui; coarnele lui erau din el și l-a îmbrăcat cu aramă. Și a făcut toate uneltele altarului: oalele și lopețile și farfuriile adânci {vasele pentru sângele stropirii} și furculițele și tigăile pentru cărbuni; toate uneltele lui le-a făcut din aramă. Și a făcut pentru altar un grătar din aramă în formă de rețea sub marginea lui, jos, până la mijlocul lui. Și a turnat patru verigi pentru cele patru colțuri ale grătarului de aramă, ca suporturi pentru drugii. Și a făcut drugii din lemn de salcâm și i-a îmbrăcat cu aramă. Și a introdus drugii în verigile de pe laturile altarului, ca să-l poarte cu ei. L-a făcut din scânduri, gol pe dinăuntru.

Introducere

Explorarea noastră a Cortului întâlnirii și a tuturor ustensilelor sale - în Locul Preasfânt și Locul sfânt - s-a încheiat. Intrăm acum în curtea înconjurătoare. Și, continuând să urmărim ordinea construcției, altarul arderilor-de-tot se află mai întâi în fața noastră. Acesta era într-adevăr cel mai prominent obiect din curtea din față. Stătea direct în calea celui care intra. Vom vedea că semnificația sa corespunde pe drept acestei poziții proeminente.

Între timp suntem foarte familiarizați cu materialele din care a fost făcut altarul - lemnul de salcâm și placarea cu aramă. Dacă aurul era metalul caracteristic în interiorul Cortului întâlnirii, în exterior era arama. Dimensiunile altarului erau de cinci pe cinci coți la bază și trei coți în înălțime. Raporturile de lungime erau, prin urmare, diferite de cele ale altarului tămâiei, care era de două ori mai înalt decât era lat. La cele patru colțuri ale altarului se aflau coarnele, iar acestea erau „din el”, adică făceau parte integrantă din altar. Toate uneltele sale erau de aramă: vasele pentru curățarea de cenușa de la grăsime; lopețile pentru îndepărtarea cenușii și focului; farfuriile adânci pentru preluarea sângelui care urma să fie stropit; furculițele pentru a mânui carnea; și tigăile în care se afla focul. Mai era și un „grătar în formă de rețea” până la jumătatea altarului, iar pe el erau patru verigi pentru drugii cu care urma să fie purtat. Acești drugii erau făcuți din lemn de salcâm și acoperiți cu aramă. Întregul altar era „făcut din scânduri, gol pe dinăuntru”, iar instrucțiunea era să-l faci așa cum îl văzuse Moise pe munte.

Reflecții practice cu privire la așezarea grătarului

Cea mai mare parte a acestei descrieri nu necesită o explicație specială, dar există unele semne de întrebare cu privire la forma, fixarea și utilizarea grătarului. Traducerea „grătar” este în general acceptată ca fiind corectă, chiar dacă cuvântul apare doar în acest context. Este derivat din cuvântul „a împleti”, iar din aceeași tulpină se formează cuvântul „sită (ciur)” din Amos 9.9. Adăugarea „în formă de rețea” este clară. Grătarul se afla sub „marginea” altarului. Și acesta este un cuvânt care nu este folosit niciunde și originea sa nu este pe deplin clară. Se spune că provine dintr-un cuvânt care înseamnă „a înconjura”: atunci „margine” sau „bordură” ar fi o traducere potrivită.

Altarul arderii-de-tot

În ceea ce privește această „margine”, există diferite interpretări. Unii au considerat că este vorba despre o scândură sau un pervaz, care era dreptunghiular și era poziționat la jumătatea altarului. Semnificația ar fi fost atunci, că preotul putea sta pe ea atunci când aducea jertfa. Unii consideră că „grătarul în formă de rețea” atârna sub acest pervaz, ajungând până la pământ, dând astfel altarului un fel suprafață de bază mărită sau un decor, dar ei nu pot explica în satisfăcător cum ar fi trebuit atunci să fie fixate verigile la cele patru colțuri ale rețelei. În acest caz ar fi trebuit să existe și patru rețele de acest fel și astfel ne aflăm dincolo de ceea ce spune Scriptura.

Alții consideră grătarul ca fiind un fel de margine, care ieșea orizontal din altar, pentru a prinde focul care ar fi putut cădea de pe altar.

Alții sunt de părere că „marginea” se afla în interiorul părții superioare a altarului, unde ocupa o parte din suprafață, în timp ce grătarul de dedesubt umplea zona pătrată goală - ca un tablou înconjurat de o ramă, marginea sa. Dar, în timp ce acest lucru dă sens atât grătarului, cât și verigilor, semnificația „mijlocul” altarului pare oarecum forțată aici: ar desemna jumătate din suprafața părții de sus, cealaltă jumătate fiind ocupată de „margine”.

De asemenea, se poate concepe că „grătarul în formă de rețea” era un pătrat mare, care era plasat *sub* altar, depășindu-l atât de mult încât, atunci când se introduceau drugii pentru a ridica altarul, această rețea ajungea până la mijloc (adică lateral până la jumătatea laturii în sus). Obiecția față de acest punct de vedere este că pare greoi și inutil să transporti altarul în acest mod și, de asemenea, nu există o utilizare clară a grătarului, în afară de cea oarecum ciudată că astfel era un fel de sac, în care era transportat altarul.

Ne întoarcem acum la explicația primară și firească a „grătarului”. Acesta era destinat pentru foc. Prin urmare, trebuia să se afle în interiorul altarului și nu în exterior. Este evident că „marginea” nu înseamnă un element confecționat suplimentar, ci pur și simplu este vorba de marginea superioară. Grătarul se afla dedesubt, adică nu la același nivel cu bordura, ci mai jos, la mijloc, între marginea superioară și cea inferioară a altarului. Singura dificultate de natură constructivă este reprezentată de verigi. Dacă grătarul era montat *în interior* la jumătatea înălțimii altarului, cum puteau fi fixate pe el, *în exterior*, drugii, cu care era transportat altarul? Admitem că această întrebare există și nu putem decât să presupunem că verigile treceau prin găurile de la colțurile altarului și erau astfel vizibile din exterior, unde își îndeplineau scopul prevăzut. Acest lucru ar fi servit, de asemenea, la siguranța altarului în timpul transportului.

Vom vedea că aceste gânduri sunt în concordanță și cu semnificația spirituală a altarului, pe care o vom examina în continuare.

Lemnul de salcâm – întruparea Domnului ca premisă pentru jertfă

Lemnul de salcâm, din care a fost făcut, nu trebuie să ne mai preocupe prea mult. Am aflat deja semnificația sa. El vorbește despre umanitatea nepieritoare și fără păcat a Domnului nostru, care, din acest motiv, nu a fost supus morții. Cât este de potrivit, prin urmare, când este legat de martorul constant al morții - altarul. Domnul nostru *nu a trebuit* să moară și, prin urmare, *a putut* să-și da viața. Toți ceilalți erau supuși judecății. Nimeni nu putea, prin urmare, să facă ispășire pentru el însuși, cu atât mai puțin pentru alții. Îl vedem aici pe Domnul nostru ca fiind „altarul care sfințește darul” (Matei 23.19).

Dar cât de necesară era această umanitate pentru ca să existe ispășire. Însuși cuvântul „altar” este legat de „a sacrifica” – cu vărsare de sânge. De aceea, Cel care era adevăratul altar trebuia să fie capabil să moară și, în același timp, Unul de la care moartea nu avea nicio pretenție. Aceasta era

Altarul arderii-de-tot

umanitatea desăvârșită, fără păcat, a Domnului nostru, așa cum am văzut în repetate rânduri în contextul lemnului de salcâm. Aici accentul este pus în special pe moartea Sa ca jertfă, și nu trebuie să spunem cât de clar este aceasta legată de umanitatea Sa. Dacă „plata păcatului” (Romani 6.23) - moartea cu judecata care urmează după ea - urma să fie luată vreodată de la om, aceasta trebuia să aibă loc pe o bază juridică dreaptă, pe care Dumnezeu Însuși a creat-o și a primit-o. Trebuia să fie adusă o jertfă de o valoare infinită și de o curăție fără pată. De aceea era necesară întruparea: „Cuvântul S-a făcut carne” (Ioan 1.14).

Scriptura dă mereu mărturie despre acest adevăr binecuvântat și fundamental: de la prima carte a lui Moise (Geneza) până la Apocalipsa - în imagini, istorisiri, psalmi și profeții, plus în relatările din Evangheliile, în predicile martorilor lui Hristos și prin prezentarea doctrinei în epistole. Ne vom referi la câteva pasaje și vom lăsa cititorului sarcina de a explora personal acest subiect binecuvântat.

Adevărul impresionant al întrupării în scopul jertfei și al răscumpărării este deja văzut în promisiunea Seminței femeii (Geneza 3.15), care urma să fie zdrobită și totodată satan trebuia zdrobit. În continuare, acest lucru a fost înfățișat în toate jertfele. Niciodată sângele unui animal jertfit nu a curs fără intenția divină de a arăta în el moartea ispășitoare a Mielului lui Dumnezeu, care „a fost cunoscut dinainte, mai înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat la sfârșitul timpurilor pentru voi” (1 Petru 1.20). Astfel, Mielul de Paște nu a fost luat la întâmplare, ci a fost ales în ziua a zecea și păstrat până în ziua a paisprezecea (Exodul 12.3,6), pentru a arăta cum Hristos, personal, ca Om, a corespuns sub ochii lui Dumnezeu pe deplin responsabilităților și cerințelor, înainte ca El să fie revelat în slujba Sa publică.

În istoria modelelor găsim mereu aceste referiri la Domnul nostru și la lucrarea Sa de răscumpărare: Iosif în viața sa ireproșabilă și ca subiect special al dragostei tatălui; Isaac ca fiu al promisiunii, oferit ca jertfă în model. Întreaga relatare a răscumpărării lui Israel este plină de astfel de exemple. Și tocmai pentru lucrurile, pe care le studiem în acest moment, aici se află adevăratul motiv al semnificației lor. În istoria mai amplă a lui Israel, vedem în conducători, judecători și împărați că Dumnezeu Se gândește la un eliberator, adesea precedat - ca în cazul lui Moise și David - de un timp de respingere. Din Psalmii răsună din toate părțile lauda Conducătorului și Desăvârșitorului credinței (Psalmul 16), dar care a coborât în groapa pieirii, pentru a împlini voia lui Dumnezeu, sacrificându-și trupul până în moarte (Psalmul 40). Psalmii ne oferă într-adevăr o impresie cuprinzătoare despre umanitatea desăvârșită a Domnului și despre moartea Sa ca jertfă.

Lumina acestui adevăr magnific strălucește și mai intens în profeți, unde Fiul fecioarei și Robul lui Dumnezeu este promis (Isaia 7.14; 42.1) și unde găsim preziceri extrem de clare ale crucii (Isaia 53). Ieremia vorbește despre Odrasla dreaptă a casei lui David (Ieremia 23.5-6), iar Zaharia despre Păstorul lovit (Zaharia 13.7). Dar, alături de profețiile și referințele directe la acest mare adevăr, găsim adevărul sub suprafață, asemenea filoanelor de aur în pământ.

Noul Testament, desigur, este plin de ele. Acolo, Hristos întrupat și răstignit este marea temă. Cine scoate acest fapt divin din Cuvântul lui Dumnezeu, acela nu-i mai rămâne nimic. El este esența Scripturilor. Dacă s-ar putea elimina acest adevăr, Biblia ar fi distrusă.

Dar mărturia Scripturilor despre dumnezeirea Domnului nostru este la fel de deplină și clară ca și cea despre natura Sa umană, prefigurată în lemnul de salcâm. Am văzut deja cum dumnezeirea Sa este văzută în aur și același adevăr este reprezentat fără îndoială și în aramă. Dacă privim acest lucru, vrem să ne întrebăm și care este motivul pentru care este folosit acum un alt metal.

Arama – stabilitate, chiar și în judecata dreaptă, neschimbabilă a lui Dumnezeu

După cum am văzut deja, argintul, din care erau făcute picioarele, vorbește despre răscumpărare, despre prețul pe care fiecare trebuia să îl plătească ca răscumpărare pentru sufletul său (Exodul 30.11-16). Dacă acest metal prețios accentuează astfel *lucrarea* Domnului nostru Isus, el ne amintește în același timp că această lucrare a avut valoarea sa datorită a ceea ce *era* El. Fără îndoială, argintul, ca metal prețios, indică și dumnezeirea Sa. Aurul a făcut acest lucru în primul rând în ceea ce privește gloria Sa - ca cel mai prețios dintre metale, el arată în mod corespunzător forma eternă a ceea ce el reprezintă. Într-un mod la fel de potrivit, argintul, cu culoarea sa albă, ne amintește de sfințenia Sa divină, care este în legătură cu lucrarea că spală „mai alb decât zăpada” (compară cu Psalmul 51.7). Dar argintul îndreaptă atenția mai mult asupra *lucrării* Sale decât asupra divinității Sale, și ne putem aștepta să se întâmple la fel și cu metalul pe care îl avem acum în față.

Cuvântul redat în unele traduceri engleze prin *bronz* înseamnă probabil aramă. Bronzul, așa cum îl cunoaștem noi, este un aliaj de cupru cu alte metale, dar probabil că acest lucru nu este valabil și pentru metalele despre care se vorbește în Scriptură.

Arama este menționată foarte devreme în Scriptură: în Geneza 4.22, Tubal-Cain este descris ca fiind „făuritorul tuturor felurilor de unelte de aramă și de fier”. Dar, în mod semnificativ, aurul este menționat chiar mai devreme și chiar înainte de căderea în păcat: în Geneza 2.12 se spune: „Aurul din țara aceea este bun”. Gloria lui Dumnezeu este pe primul loc. De asemenea, poate exista o semnificație în faptul că arama apare în contextul familiei lui Cain. Este foarte vizibil faptul că arama pare să fi găsit o utilizare mai devreme și mai largă în comparație cu fierul. Se spune că „Epoca bronzului” a precedat „Epoca fierului”. În orice caz, uneltele și ustensilele erau făcute din aramă și, prin supunerea lor la procese de întărire, își păstrau ascuțimea și maleabilitatea aproape la fel de bine ca fierul și oțelul.

În acest context vrem să spunem câte ceva despre proprietățile aramei. Mai târziu vom descoperi cât de bine prezintă ele adevărurile spirituale adecvate utilizării sale în altar și în ligheanul de spălat. Arama se găsește în multe părți ale lumii. Ea este folosită probabil mai mult decât orice alt metal. Se găsește adesea împreună cu aurul sau argintul și cu multe alte substanțe, în special cu sulful. Pentru a o obține pură din toate aceste elemente străine este nevoie de o serie de procese în care acțiunea focului este deosebit de predominantă. În cele din urmă, se obține metalul pur. Există, de asemenea, mari depozite naturale de cupru pur.

Metalul roșiatic este foarte maleabil și deformabil. Prin urmare, este deosebit de potrivit pentru a bate din el oale sau alte vase sau, de asemenea, foi de metal pentru a acoperi cu el diverse obiecte, cum ar fi cele vechi. De asemenea, poate fi lustruită până la un luciu ridicat. Caracteristica sa principală este probabil rezistența sa, în care depășește atât aurul, cât și argintul.

Cuvântul nostru „cupru” provine de la numele insulei Cipru, de unde romanii se aprovizionau în principal cu acest metal. Cuvântul ebraic *n'choscheth*, însă, are o origine incertă. S-a sugerat că derivă dintr-un cuvânt care înseamnă „strălucitor” și, posibil, provine dintr-o rădăcină care înseamnă „a împodobi” - dar toate acestea sunt prea nesigure pentru a merita mai mult decât această menționare. Există o asemănare mult mai mare - și chiar o corespondență în rădăcină - cu cuvântul pentru „șarpe”. Vedem acest lucru în „șarpele de aramă” - *nachash n'choscheth* (Numeri 21.9). Aproape că se pare că atunci când Ezechia a numit șarpele de aramă „Nehuștan” (2 Împărați 18.4) („cel de aramă”), el a combinat în mod deliberat dublul sens al cuvintelor.

Altarul arderii-de-tot

În ceea ce privește cuvântul pentru „șarpe”, se găsește indicația că acesta este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă mai întâi „a şușoti”, dar apoi și „a profeti”. O legătură între cuvintele pentru „șarpe” și pentru „aramă” este poate mai satisfăcătoare decât presupunerea menționată anterior. Dar în Scriptură găsim o utilizare abundentă a aramei, care ne va da indicații clare asupra sensului său spiritual. Pe acestea dorim să le analizăm acum, făcând distincție între cele care arată însușirile bune și cele care arată însușirile rele.

Utilizarea aramei în Scriptură

„... țară ... și din ai cărei munții vei scoate aramă” (Deuteronomul 8.9). Această moștenire bună nu trebuia să producă doar hrană, ci și metale, care erau folosite pentru multe feluri de unelte. S-a sugerat, de asemenea, că o aluzie corespunzătoare la minele de fier și de aramă poate fi văzută în binecuvântarea lui Așer: „Fier și aramă să fie încălțăminte ta”¹ - ca și cum pe teritoriul lui Așer, ca să zicem așa, era sub picioarele lor. Dar restul versetului pare să sugereze o explicație mai simplă: „Și puterea ta ca zilele tale” (Deuteronomul 33.25). Chiar dacă cuvântul redat aici prin „putere” înseamnă de fapt „odihnă”, gândul este în mod evident unul de siguranță durabilă și adăpost (vezi și Mica 4.13).

Samson a fost legat cu „lanțuri de aramă (sau de cupru)” (Judecători 16.21; 2 Împărați 25.7). Arama pare să fi fost materialul obișnuit pentru cătușe. În plângerea sa asupra lui Abner, David spune: „Măinile tale nu erau legate, nici picioarele tale puse în fiare {lanțuri de aramă duble}” (2 Samuel 3.34; vezi și Plângerile lui Ieremia 3.7). Cetățile din Basan erau asigurate „cu ziduri și zăvoare de aramă” (1 Împărați 4.13). Poporul DOMNULUI se află într-o închisoare puternică, dar „El a zdrobit porțile de aramă” (Ps 107.16; vezi și Isaia 45.2). Despre behemot se spune: „Oasele lui sunt țevi de aramă” (Iov 40.18). David spune: „El îmi deprinde mâinile la luptă și brațele mele întind un arc de aramă” (2 Samuel 22.35). Coiful și armura lui Goliat erau din același material (1 Samuel 17.5-6). Pentru întâlnirea cu Goliat, Saul l-a echipat și pe David cu un coif și o armură de aramă, dar omul credinței a respins această armură (1 Samuel 17.38,39).

Arama este folosită ca simbol al protecției depline. Astfel, Dumnezeu îi promite lui Ieremia: „Și Eu, iată, te-am făcut astăzi ca o cetate întărită și ca un stâlp de fier și ca niște ziduri de aramă (sau cupru) împotriva întregii țări” (Ieremia 1.18; 15.20). Însușirea acestui metal de a nu ceda indică, de asemenea, judecata: „[Eu] voi ... voi face cerurile voastre ca fierul și pământul vostru ca arama” (Leviticul 26.19). În Deuteronomul 28.23 ordinea este inversată.

Aceste și alte pasaje din Scriptură, care ar mai putea fi citate, subliniază semnificația simbolică a aramei: durabilitate, rezistență, inflexibilitate - fie că este vorba de protecție, de robie sau de război. Aplicat la natura lui Dumnezeu, aceasta vorbește despre natura Sa neschimbătoare, despre puterea Sa și despre cum este imposibil să scapi de judecata Sa. Pe de altă parte, vorbește despre siguranța celor aflați sub protecția Sa.

Aceleași caracteristici, când sunt aplicate oamenilor păcătoși, vorbesc despre încăpățânarea și împietrirea inimii: „Știu că ești îndărătnic și că grumazul tău este un tendon de fier și fruntea ta este de aramă (sau de cupru)” (Isaia 48.4). „Obrăznicia de aramă” (engleză: *brazen effrontery*) este o însușire a lui satan și poate că ne trimite la legătura deja menționată între „șarpe” și aramă.

¹ Remarca redacției: În versiunea King-Jam este vorba de „încălțăminte” „Thy shoes shall be iron and brass”, și la fel în versiunea Schlachter 2000. În versiunea Elberfelder, Menge și multe versiuni moderne (și versiunea GBV 2001 în română] se spune „zăvoare” în loc de „încălțăminte”.

Altarul arderii-de-tot

Când vorbim despre „șarpele de aramă”, ne-am putea întreba de ce a fost folosit tocmai acest material. Am văzut deja în cătușele și zăvoarele de aramă referirea la acțiuni judecătorești. Nu ar putea fi acesta și ideea cu privire la șarpe? Judecata lui Dumnezeu, în caracterul ei neschimbabil și puterea ei, trebuie să pedepsească păcatul. Astfel, pe cruce, judecata lui Dumnezeu asupra păcatului este, într-un sens, de cupru - ca șarpele. Natura imuabilă a lui Dumnezeu, tocmai datorită desăvârșirii Sale, trebuie să judece păcatul în mod absolut. „Fiul Omului [trebuie] să fie înălțat” (Ioan 3.14). Domnul nostru a fost „făcut păcat” pentru noi (2 Corinteni 5.21), purtând judecata imuabilă a lui Dumnezeu asupra păcatului, pentru a aduce viață și vindecare, în loc de judecată, celor care caută protecție și refugiu la El.

Altarul de cupru

Acest lucru ne aduce înapoi la altarul arderii-de-tot, care era acoperit cu aramă, ceea ce este în perfectă armonie cu adevărul prezentat în ansamblu în acest altar: judecata neschimbătoare a lui Dumnezeu asupra păcatului, care trebuie să-i pedepsească pe cei nelegiuiți cu mânie. În crucea lui Hristos, însă, aceasta își găsește expresia nu în pedepsirea păcătosului, ci în revărsarea judecății asupra Loctiitorului fără păcat. Când privim altarul, care strălucește cu arama lui „roșie ca focul și întunecată”, ni se amintește că dreptatea și judecata sunt temelia tronului lui Dumnezeu (Psalmul 89.14). El trebuie să judece păcatul: El nu ar fi Dumnezeul care este, dacă nu ar fi așa. Prin urmare, orice reprezentare a lui Dumnezeu care omite acest caracter imuabil al judecății arată un Dumnezeu fals, nu pe Dumnezeul adevărat.

Dar la crucea Domnului nostru Isus Hristos vedem acest caracter de neclintit asociat cu o dragoste la fel de desăvârșită în milă pentru păcătos. Acolo este o dreptate atât de fermă și de rigidă încât sabia cade asupra Celui fără de păcat, care Își ia locul pe locul unde se execută judecata; și acolo este o dragoste atât de deplină, atât de puternică, atât de liberă, încât natura eternă și neschimbătoare a lui Dumnezeu se întinde în cea mai tandră grijă, oferind iertare, justificare și mântuire păcătosului pierdut care vine în Numele lui Hristos. Hristos a mers în închisoare și a fost legat în locul nostru: zăvoarele de aramă nu mai stau între suflet și libertatea lui. Cerurile, care odată I-au părut de aramă, când a strigat: „Dumnezeul Meu! Strig ziua și noaptea, și nu am odihni” (Psalmul 22.2), se revarsă acum în ploii răcoritoare și sunt larg deschise credinței, pentru a-L vedea pe Fiul Omului pe tron, căci El a mărit natura lui Dumnezeu în răscumpărarea noastră.

Dimensiunile altarului arderii-de-tot - responsabilitate și dreptatea absolută a lui Dumnezeu

Materialele altarului mărturisesc, așadar, despre faptul măreț al ispășirii. Vrem să tragem astfel de învățăminte și din prezentarea dimensiunilor. Baza altarului era un pătrat de cinci coți pe latură, iar înălțimea lui era de trei coți. Cotul, așa cum am văzut, era unitatea ebraică pentru lungime, așa cum hinul era pentru lichide și siclul pentru greutate. El indică, la fel ca cele cinci degete ale mâinii, aptitudinea umană și, prin urmare, responsabilitatea. Astfel, în lungime și lățime (cinci coți fiecare) avem o dublă mărturie a responsabilității. Crucea lui Hristos proclamă această responsabilitate: cum am eșuat noi în ea și cum *Hristos* a luat asupra Sa judecata pentru acest eșec. Altarul era pătrat, amintindu-ne de dreptatea absolută a lui Dumnezeu, de răsplata echitabilă în toate căile Sale. Cât de desăvârșit a fost prezentat acest lucru pe cruce! Nu a existat nicio diminuare a pedepsei din cauza demnității minunatului Înlocuitor. Totul era „pătrat” – „Înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului” (Romani 2.11).

Coarnele altarului arderii-de-tot – un mesaj pentru toată lumea

Dar din fiecare colț al acestui altar pătrat se ridica un corn. Aceste coarne făceau parte integrantă din altar și totuși se deosebeau de el. O semnificație minunată și clară a acestor coarne este legată de versetul care tocmai a fost citat: dreptatea neclintită și imparțială este semnul distinctiv al tuturor căilor lui Dumnezeu, și nicăieri nu a fost arătată într-un mod mai desăvârșit decât aici. Nimeni nu putea spera la vreo atenuare a dreptății în cazul lui. Aici nimeni nu avea să primească altceva decât o justiție imparțială. Bogatul nu ar fi avut aici niciun beneficiu din cauza bogăției sale, iar săracul nu ar fi putut stârni nicio milă nedreaptă cu sărăcia sa. Înțelept sau nebun, bătrân sau tânăr, sclav sau liber - toți au întâlnit aici o justiție imparțială.

Dar coarnele arătau în direcția celor patru părți ale pământului. Mesajul lor era universal. Și când ele au declarat că „întreaga lume” se află „sub judecata lui Dumnezeu” (Romani 3.19), ele proclamau, de asemenea, mesajul Evangheliei despre Înlocuitorul care a devenit Purtător de păcat pentru oricine din întreaga lume, care voia să-l audă. Vinovăția este mondială, la fel și remediul. Toate clasele, toate tipurile de oameni se întâlnesc aici pe un teren comun ca păcătoși și au parte de aceeași mântuire.

În Scriptură, coarnele sunt un simbol al puterii: „Dar tu vei înălța cornul meu ca pe al bivolului” (Psalmul 92.10). Ele sunt semne sau simboluri ale puterii: „Mi s-a înălțat cornul în Domnul” (1 Samuel 2.1). Ele vorbesc, de asemenea, simbolic despre Împărăției lui Mesia: „Acolo voi face să înmugurească puterea lui pentru David” (Psalmul 132.17). Coarnele altarului pun în evidență în mod deosebit adevărurile prezentate prin altar și le amplifică - le aduc la obiect, ca să spunem așa. Acest lucru explică probabil de ce sângele jertfei pentru păcat pentru cineva din popor era pus pe aceste coarne (Leviticul 4.30). De asemenea, este de înțeles de ce oamenii vinovați s-au refugiat la altar și au apucat cu mâna coarnele acestuia. Adonia a căutat și a găsit siguranță acolo (1 Împărați 1.50). Ioab, dimpotrivă, și-a întâlnit pedeapsa dreaptă pentru păcatele sale în același loc de refugiu (1 Împărați 2.28-34), căci „dacă cineva se va ridica intenționat împotriva aproapelui său și-l va ucide cu viclenie, îl vei lua de la altarul Meu, ca să moară” (Exodul 21.14). Aproape că pare, că următoarele cuvinte se referă la această apucare a coarnelor altarului: „Sau mai bine să caute tăria Mea; să facă pace cu Mine; da. să facă pace cu Mine!” (Isaia 27.5). Vezi și Isaia 25.4.

Dar chiar locul, în care harul divin era arătat celor care Îl căutau pe DOMNUL prin pocăință, dădea mărturie despre păcatul lor permanent, despre faptul că se îndepărtaseră de El: păcatul lui Iuda era scris pe coarnele altarelor idolilor lor (Ieremia 17.1). Ei puteau pune sângele jertfelor aduse idolilor pe coarnele altarelor lor - doar coarnele aveau să depună mărturie *împotriva* lor și ele însele să fie tăiate, în care este evident că nici în idol, nici în altarul lui nu exista puterea de a arăta milă (Amos 3.14).

Înălțimea altarului – un indiciu la înviere

Altarul era înalt de trei coți, ceea ce ne face să ne gândim din nou la *revelația* despre care vorbește acest număr. Crucea dezvăluie natura lui Dumnezeu. Vedem în ea dreptatea, sfințenia și dragostea Sa. Înțelepciunea Sa și fiecare dintre celelalte attribute ale Sale sunt, de asemenea, arătate aici într-un fel sau altul. Puterea Sa este revelată în învierea Domnului nostru, despre care vorbește și cifra trei. Cât de binecuvântat este faptul că în ceea ce vorbește despre moarte și jertfă, prin indicarea înălțimii altarului, există și promisiunea învierii. Astfel, Domnul nostru, când a vorbit despre moartea Sa, nu S-a oprit aici, ci a anunțat și învierea Sa (Matei 16.21).

Grătarul – judecata lui Dumnezeu a fost purtată în partea cea mai lăuntrică a sufletului

În continuare, ajungem la grătarul de aramă cu cele patru verigi și la așezarea lui sub marginea altarului „până la mijlocul lui”. Am văzut că acest lucru înseamnă probabil că grătarul era plasat sub margine și exact la mijlocul altarului. Scopul său era de a susține jertfa, precum și focul, prin care aceasta era mistuită. Dacă avem dreptate cu acest gând, avem în aceasta un model al naturii suferințelor Domnului nostru. Acest lucru ar trebui să ne facă mare harul Său și să ne umple inima de laudă.

Focul în Scriptură

Focul este întotdeauna întruchiparea mâniei și a judecății, și nu are un caracter arbitrar, ci este ceea ce este absolut necesar. Toată viața se bazează pe căldură și toată căldura este, în ultimă instanță, o formă de foc. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.29). Focul vorbește despre o energie intensivă, a cărei sursă este numai Dumnezeu. Tot ceea ce nu poate rezista la testul focului, trebuie să ardă. Astfel, în judecată, Dumnezeu trebuie să mistuie tot ceea ce este contrar voinței Sale drepte și desăvârșite. Mărturia veșnică a acestui fapt va fi „iazul de foc”, în care mânia Sa trebuie să ardă împotriva celor care au provocat ca ea să se dovedească astfel.

Dar fără căldură sau arșiță nu ar putea exista viață. Și, la fel, nu poate exista viață morală sau spirituală fără judecata lui Dumnezeu. Atunci când unii pledează pentru lăsarea deoparte a acestei trăsături a lui Dumnezeu, ei aruncă în cele din urmă întreaga creație în moarte. Nu poate fi așa, și nu va fi așa. Focul trebuie să-și facă lucrarea și chiar și în timpul judecății va arăta nu numai dreptatea lui Dumnezeu, ci și bunătatea Sa. Dar să privim câteva pasaje din Scriptură despre foc.

Cuvântul cel mai des folosit pentru foc își formează propria rădăcină. Acest lucru nu este surprinzător, deoarece focul a fost folosit dintotdeauna. Găsim cuvinte similare în alte limbi. În antichitate, era unul dintre elemente și era adesea venerat ca o divinitate. Vedem în el cum satan folosește darurile lui Dumnezeu, în care vedem bunătatea și puterea Sa, ca mijloc de a-i orbi pe oameni față de El. Iar atunci când ceva ia locul lui Dumnezeu, lucrul acela devine un idol. Este degradat de la utilizarea sa de fapt benefică la ceva care Îl pune pe Dumnezeu într-o lumină falsă și îl strică pe om. Astfel, răul lucrează într-o spirală - într-o spirală descendentă, care, fără harul ocrotitor al lui Dumnezeu, progresează până când începutul veșniciei îl duce la sfârșit în iazul de foc.

Dar orice greșală este o denaturare a adevărului sau o utilizare greșită a acestuia. Și astfel putem fi siguri că focul vorbește despre Dumnezeu. Ființa Sa devine vizibilă pentru noi în el, doar dacă consultăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi învățați. Focul în sine, ca orice lucru din creația lui Dumnezeu, nu este decât o prezentare a puterii și înțelepciunii Sale. De aici, el devine un simbol al puterii Sale în sens spiritual.

Asupra Sodomei și Gomorei a plouat foc și pucioasă de la Domnul din cer (Geneza 19.24). Faptul că Dumnezeu a folosit mijloace naturale pentru a aduce această judecată nu ar trebui să ne preocupe. Ne este suficient să știm că El a făcut-o. Dumnezeu descrie soarta viitoare a celor răi într-un mod similar: „El va ploua peste cei răi curse, foc și pucioasă și partea paharului lor va fi un vânt arzător” (Psalmul 11.6; vezi și Psalmul 21.9; Isaia 30.33; Isaia 66.15-16). Aceste și multe alte pasaje solemne mărturisesc despre pieirea inevitabilă a celor răi.

Altarul arderii-de-tot

Dacă cineva ar obiecta că aceste pasaje sunt toate din Vechiul Testament și că, prin urmare, trebuie luate la figurat, este suficient să deschidem primele pagini ale Noului Testament pentru a găsi aceeași mărturie pe buzele Mântuitorului nostru Însuși: „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9.48; Luca 16.23,24). Iar cartea de încheiere a Cuvântului lui Dumnezeu este plină de referiri la teribila judecată prin foc. La sfârșit se spune: „Aceasta este moartea a doua, iazul de foc” (Apocalipsa 20.14,15). Cei care neagă acest adevăr grav și inevitabil Îl neagă pe Hristos și Cuvântul Său.

Focul este, așadar, un simbol al judecății lui Dumnezeu. Dar avem numeroase aluzii la el în alte pasaje din Scriptură, care ne prezintă puncte de vedere variate, dar înrudite. Îngerul Domnului i s-a arătat lui Moise „într-o flacără de foc din mijlocul unui rug” (Exodul 3.2). Prezența lui Dumnezeu era astfel vizibilă într-un mod care indica, pe de o parte, greutățile prin care poporul Său (tufișul de spini) a trebuit să treacă în Egipt și, pe de altă parte, faptul că El a îngăduit și a folosit aceste greutăți. Prezența Sa a fost motivul pentru care rugul nu a fost mistuit. Pe de altă parte, focul din plaga care a venit asupra egiptenilor, a venit pe pământ cu putere distructivă (Exodul 9.23). Când poporul și-a petrecut ultima noapte în Egipt sub protecția sângelui, a trebuit să mănânce din mielul „fript la foc” (Exodul 12.8). Și fiecare noapte a călătoriei lor prin deșert a fost luminată de „stâlpul de foc” (Exodul 13.21). Când Dumnezeu le-a dat Legea, El a coborât pe muntele Sinai în foc (Exodul 19.18). Când Nadab și Abihu au păcătuit, aducând „foc străin”, judecata i-a întâmpinat sub formă de foc (Leviticul 10.2). Profetul Ezechiel a văzut slava DOMNULUI în legătură cu focul (Ezechiel 1.4,27). „DOMNUL Dumnezeul tău este un foc mistuitor” (Deuteronomul 4.24).

Prin urmare, focul reprezintă în mod tipologic judecata lui Dumnezeu, care trebuie să judece orice păcat. De asemenea, el arată sfințenia și dreptatea Sa inerentă, atât față de dușmanii Săi, cât și față de propriul Său popor. Dușmanii, dacă nu se pocăiesc, trebuie să îndure această mânie nespus de mare și veșnică. Oamenii din poporul Său trebuie să fie eliberați de orice zgură prin foc, iar la scaunul de judecată al lui Hristos, toate faptele lor trebuie să treacă testul acelei sfințenii judecătore. Aplicăm acum aceste gânduri la focul altarului arderii-de-tot.

Har și adevăr

Cortul întâlnirii vorbește despre revelarea lui Dumnezeu în har. De aceea, după cum am văzut, fiecare piesă în parte este, într-un fel sau altul, un model al Aceluia prin care „harul și adevărul” au venit (Ioan 1.17). Nu este vorba de har fără adevăr - căci acesta nu ar fi deloc har -, ci de har și adevăr: har revelat în și prin adevăr. Dumnezeu este adevărul absolut, iar acest lucru caracterizează revelarea Sa de Sine. În afara Lui, totul este noaptea întunecată a rătăcirii și minciunii lui satan. Prin urmare, singurul care îl putea revela complet era Cel care putea spune: „Eu sunt calea și adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14.16).

În forma și înfățișarea altarului, aceste adevăruri ne-au fost prezentate în legătură cu starea reală a omului. O natură umană fără pată și nesticăcioasă combinată cu divinitatea absolută (lemn de salcâm și arama). Acesta este modul în care este exprimată Persoana lui Hristos. Arama, după cum am văzut, ne amintește de natura neclintită și neschimbătoare a lui Dumnezeu, care trebuie să rămână și să reziste indiferent de ceea ce Îl înconjoară. Cu privire la neascultare și păcat, arama semnifică judecata neînduplecată și veșnică. Putem spune că arama cu strălucirea sa asemănătoare focului ne îndreaptă privirea spre focul care arde pe ea. Într-adevăr, le găsim pe cele două legate, atunci când Domnul este văzut umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „picioarele Lui, ca arama strălucitoare, ca arzând într-un cuptor” (Apocalipsa 1.15).

Altarul arderii-de-tot

Prin urmare, harul nu se poate arăta oamenilor vinovați decât în conformitate cu „adevărul” referitor la natura neschimbătoare a lui Dumnezeu. Cerințele naturii Sale, la fel de neînduplecate ca și arama, trebuie satisfăcute. De aceea, primul obiect, pe care îl întâlnim, când ne apropiem de Dumnezeu este un altar, un loc de jertfă unde viața este dată în moarte - putem spune viață pentru viață - și unde focul sfințeniei lui Dumnezeu mistuie jertfa.

Focul de pe grătar

În cele din urmă, prin aceasta altarul era locul unde focul putea arde. Iar acest lucru avea loc pe grătarul de aramă. Numai în acest loc, la figurat vorbind, focul sfințeniei și al judecății lui Dumnezeu putea arde fără să aducă distrugere veșnică celor pe care i-ar fi lovit efectiv. „Munții s-au cutremurat” și „s-au topit ca ceara” (Isaia 63.19; Psalmul 97.5). Când, în cele din urmă, El Se va preocupa cu creația, pentru a o curăți potrivit cu natura Sa, atunci „cerurile vor trece cu vuiet mare, și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime” (2 Petru 3.10). Aceasta, desigur, ca judecata necesară, este „duhul judecății” și „duhul nimiciri” (în engleză: burning up)” (Isaia 4.4), o judecată pregătitoare și anticipatoare scurt înainte de Împărăția milenară, care va avea loc literalmente și complet la sfârșitul acesteia, înainte de intrarea în starea veșnică.

Cine ar putea sta măcar o clipă în picioare în acea zi teribilă a mâniei lui Dumnezeu? A fost o *singură* Persoană și un *singur* loc unde acest foc putea arde și a găsit doar stabilitate, deoarece totul corespundea naturii sfinte a lui Dumnezeu. Grătarul, pe care putea arde focul judecății divine, era natura cea mai lăuntrică a Fiului lui Dumnezeu. Acolo era Unul care putea fi, pe bună dreptate, Înlocuitorul pentru păcătoșii vinovați. Persoana Sa sfântă Îl făcea capabil să fie Purtătorul mâniei. Focul lui Dumnezeu de trei ori sfânt putea arde acolo. Și a ars acolo, și nimic nu a fost mistuit în afară de păcatele, pe care Domnul nostru le-a luat asupra Sa în har - păcate atât de mari și atât de multe încât întreaga omenire aștepta una și aceeași distrugere. Crucea! Aici păcatele au fost judecate și înlăturate, aici a fost distrusă puterea lui satan, lumea a fost răstignită și aici justiția divină a găsit o temelie veșnică de binecuvântare pentru această creație. Dreptatea neînduplecată s-a arătat în legătură cu dragostea divină.

Vedem cât de potrivit este grătarul de aramă pentru a prezenta esența lucrării ispășitoare a Domnului nostru. Iar gândurile care ne-au preocupat par să confirme părerea că grătarul a fost plasat înăuntru, chiar în mijlocul altarului.

Căci Domnul nostru nu a îndurat focul judecății divine într-un mod exterior, superficial. Este doar o viziune slabă și unilaterală a acelor suferințe concentrate doar pe persecuțiile oamenilor nelegiuți, sau chiar în răutatea lui satan, care îi conducea. Cu acestea pot fi explicate foarte bine chinurile fizice la care S-a supus de bunăvoie Sfântul nostru Domn. Dar focul sfințeniei divine, această judecată care cercetează inima împotriva păcatului, a pătruns chiar în centrul ființei Sale. Cu reverență călcăm pe un astfel de pământ sfânt. Păcatul nu este ceva exterior, chiar dacă dăunează omului exterior. Sursa lui este inima, centrul ființei umane. De aceea, în Înlocuitorul fără păcat, flacăra a pătruns până la sufletul Său sfânt. Suferința ispășitoare a fost - ca și păcatul omului - în inimă. Pătrunderea cuielor, coroana de spini, batjocura poporului, împunsătura suliței - toate acestea nu sunt expresia esenței celei mai profunde suferințe a Sa. Numai Dumnezeu, care cercetează inima, știe ce a însemnat aceasta. Fiul, care a purtat acea judecată, cunoaște intensitatea aceluia foc, prin care El S-a jertfit pe Sine fără pată lui Dumnezeu, și știe ce înseamnă acele suferințe. În ceea ce ne privește, putem să ne amintim cu glas scăzut și cu inimile pline de admirație:

Altarul arderii-de-tot

Adâncimea tuturor suferințelor Tale
nici o inimă omenească nu le poate înțelege!²

Pe acest fundal, cât de sărăcăcioasă pare părerea că suferințele Domnului nostru au fost o pedeapsă atenuată, așa cum ar vrea unii, de un grad mai mic decât ceea ce trebuie să suporte odată un păcătos. Scriptura este pe deplin clară în privința aceasta, că Domnul nostru a purtat întreaga pedeapsă a păcatului - mânia, abandonarea de către Dumnezeu în „întunericul total” (când Dumnezeu S-a retras în judecata de părăsire; compară cu Matei 8.12; 22.13; Marcu 25.30) și moartea. Dacă cineva ar întreba, dacă crucea este echivalentă cu iazul veșnic de foc și, dacă nu, dacă Domnul a purtat atunci cu totul aceeași pedeapsă pe care păcătosul trebuie să o suporte odată - noi răspundem: esența judecății constă în mânie și faptul de a fi abandonat de Dumnezeu. Judecata nu schimbă inima păcătosului care, disprețuind harul lui Dumnezeu, ar prefera să fie oriunde altundeva decât în lumina sfințeniei Sale infinite. Pieirea păcătosului este, prin urmare, una veșnică, deoarece caracterul păcătosului nu se schimbă. Acesta rămâne: există „o prăpastie mare întărită” (Luca 16.26). Și: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe” (Apocalipsa 22.11). Lipsește orice *dorință* pentru Dumnezeu sau pentru cer. Dar cum a fost la Domnul nostru? Inima Lui, chiar și atunci când a fost părăsit pe cruce, a rămas la fel de neprihănită, de curată, de adevărată, ca atunci când S-a consultat cu Tatăl înainte de a se face lumile sau când S-a arătat în lumina nepătată a „Muntelui Sfânt” (2 Petru 1.18). Singurul Său scop acolo era voia Tatălui, singurul Său motiv, de a-L glorifica și de a-I revela dragostea în neprihănire. Faptul de a fi zdrobit, abandonat și în întuneric nu a adus nicio schimbare în acest Fiul fără pată și sfânt - Numele Lui să fie laudat în veci!

Prin urmare, nu a fost posibil ca El să fie ținut de moarte (Faptele apostolilor 2.24), pentru că El împlinise toate cerințele neprihănirii. Nu era decât *un singur* răspuns posibil la o astfel de lucrare și la o astfel de evlavie - faptul că El a fost înviat din morți prin slava Tatălui și înălțat la tronul ceresc. Este foarte adevărat că Persoana Sa are o valoare veșnică, dar faptul că inima Sa a rămas atât de devotată lui Dumnezeu în mod atât de adevărat și de complet atunci când judecata deplină L-a lovit - la aceasta, răspunsul corect nu putea fi decât încetarea încercării. Dar, vai! Inima omului rămâne neschimbată chiar și în timpul judecății. Nimic altceva nu poate produce o schimbare, decât numai harul divin. Iar dacă omul nu *vrea* harul, *trebuie* să meargă la judecată.

Într-un anumit sens, avem în altar o imagine completă a lucrării de ispășire a Domnului nostru, chiar dacă nu ținem seama de jertfa pentru păcat arsă „în afara taberei” (Leviticul 16.27; Evrei 13.11,12). În aceasta din urmă, vedem *efectul* de purtare a mâniei, de părăsire și de judecată din partea lui Dumnezeu. Dar nu avem oare în *foc* esența a toate acestea? Pe lângă aceasta, după cum vom vedea, el conține mult mai mult. Astfel, arderea-de-tot era *jertfa* prin excelență. Ea a dat altarului numele său, deoarece conținea elementele esențiale ale tuturor jertfelor.

S-a subliniat în mod corect că cuvântul pentru „ardere” în afara taberei exprimă nu doar „ardere”, ci și o „mistuire” completă (similar cu cuvântul „serafim” din Isaia 6.2,6), în timp ce cuvântul pentru arderea grăsimii în jertfa pentru păcat este același cu cel folosit pentru tămâia plăcut mirositoare (Leviticul 16.25,27). Dar nu arată oare însuși faptul că grăsimia acestei jertfe, care a fost arsă în afara taberei, a fost arsă ca o mireasmă pe altarul de aramă, că aceste două idei sunt

² Remarca redacției: Tradus din cântarea „On That Same Night, Lord Jesus” de George West Fraser (1840–1896): The depth of all Thy suffering | No heart could e'er conceive.

Altarul arderii-de-tot

distinse, dar nu ar trebui separate una de alta? Altfel, altarul arderii-de-tot și jertfa sa nu ar indica o ispășire *completă*.

Prin urmare, grătarul din mijlocul altarului ne învață că Domnul nostru Isus, în lucrarea Sa de ispășire, a trebuit să suporte judecata dreaptă a lui Dumnezeu în adâncul sufletului Său. Prin urmare, ne putem aștepta să găsim în cartea experiențelor - în Psalmi - cuvinte ale Domnului nostru, care sunt expresii ale experiențelor interioare, prin care El a trecut atunci când a fost pe cruce.

„Inima îmi este ca ceara, se topește înăuntrul Meu” (Psalmul 22.14). „Pentru că m-au înconjurat rele fără număr, nelegiuirile mele m-au ajuns și nu pot să le privesc; sunt mai multe decât perii capului meu și inima mea m-a părăsit” (Psalmul 40.12). „Ocara mi-a frânt inima și sunt copleșit ... Pentru că ei Îl persecută pe cel pe care L-ai lovit *Tu*” (Psalmul 69.20,26). „Pentru că zilele mele pier ca fumul și oasele îmi ard ca un tăciune. Inima îmi este lovită și se usucă întocmai ca iarba; pentru că am uitat să-mi mănânc pâinea. ... Pentru că mănânc cenușă ca pâine și mi-am amestecat băutura cu lacrimi, din cauza furiei Tale și a mâniei Tale (Psalmul 102.3,4,9,10).

Aceste expresii și altele asemănătoare exprimă natura interioară a chinului pe care Domnul nostru sfânt l-a îndurat din dragoste pentru noi. Vedem astfel spre ce ne îndreaptă „grătarul”. Ne putem imagina o inimă ca a Lui, care în supunere totală corespunde lui Dumnezeu, este desăvârșit în mod divin și suportă focul acestei sfințenii? Grătarul *trebuia* să fie făcut din aramă, altfel nu ar fi putut rezista la focul pus pe el.

Verigile – dragostea tare ca moartea L-a făcut să meargă pe cale

Și această idee a grătarului nu arată oare cât de potrivit este și faptul că verigile, cu care era purtat întregul altar, erau plasate la colțurile sale? Ce L-a condus în primul rând pe Domnul să vină jos? A fost inima Sa plină de dragoste pentru Dumnezeu și pentru om. Și ce L-a purtat de-a lungul vieții Sale pline de suferință smerită și de respingere până la Golgota? A fost aceeași dragoste. Aceste verigi de aramă vorbesc despre o hotărâre pe care nimic nu o putea îndepărta. Și, în conformitate cu acest devotament față de Dumnezeu și de om, Domnul nostru Își însoțește poporul Său la fiecare pas prin această scenă din deșert, dând mărturie despre valoarea crucii Sale. Fiecare binecuvântare, fiecare grijă, fiecare îndurare - toate sunt legate prin aceste „verigi” de inima Sa, prin faptul că a purtat judecata pe care o meritam. Ar trebui oare credinciosul să fie vreodată tentat să se îndoiască de dragostea lui Dumnezeu sau a lui Hristos? „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El” (Romani 8.32). Orice binecuvântare este garantată de cruce. Să luăm la inimă această prețiozitate și să contăm pe această plinătate a harului, care este suficientă în „toate cele privitoare la viață și evlavie” (2 Petru 1.3). Faptul că au fost *patru* verigi și că *patru* este numărul pământului și al nevoilor poate sublinia și mai mult aceste gânduri.

Altarul avea o înălțime de trei coți, iar grătarul de la jumătatea înălțimii era, prin urmare, la un cot și jumătate deasupra părții inferioare a lui, adică la același nivel cu capacul ispășirii. Răscumpărarea de pe cruce și primirea înaintea lui Dumnezeu sunt la același nivel. Dumnezeu L-a primit pe Fiul Său iubit în glorie ca Înlocuitor al nostru pe baza lucrării Sale ispășitoare de pe cruce. Marele Păstor al oilor a fost adus înapoi din morți în valoarea sângelui legământului veșnic (Evrei 13.20). De asemenea, după cum vom vedea într-un alt context, El a intrat în Locul Preasfânt prin propriul Său sânge, după ce a obținut o răscumpărare eternă (Evrei 9.12).

Unelte – gânduri suplimentare cu privire la lucrarea de la cruce

Ne rămâne să spunem câte ceva despre ustensilele folosite în legătură cu altarul. Acestea erau vase pentru curățarea de cenușa de la grăsime, lopeți, oale pentru sângele stropirii, furculițe și tigăi pentru cărbuni.

Oale și lopeți

Oalele (*siroth*, de la un cuvânt care înseamnă „a fierbe”) serveau la strângerea și transportul cenușii de la grăsime. Acest lucru ne va preocupa poate mai mult atunci când ne vom preocupa cu jertfele. Dar în locul acesta vrem să reținem câteva gânduri. Există două cuvinte pentru „cenușă”: unul este termenul comun folosit adesea în legătură cu întristarea (Estera 4.1,3; Iov 2.8; 42.6; Isaia 61.3 etc.). Este și o expresie a goliciunii deșertăciunii: „Se hrănește cu cenușă” (Isaia 44.20). Celălalt cuvânt („cenușa grăsimii” în traducerea Elberfeld) este folosit numai în legătură cu serviciul de jertfe și înseamnă literalmente „grăsime”. Unii văd motivul pentru aceasta în faptul că pe altar se ardea grăsime și, prin urmare, cenușa era amestecată cu grăsime. Oricum ar fi, cuvântul este în orice caz foarte semnificativ. Cenușa mărturisește că focul și-a făcut lucrarea, că jertfa a fost făcută și primită. Când în Psalmul 20.3 se spune: „Să-ți primească arderea-de-tot”, atunci „a primi” ar putea fi tradus și prin „să devină cenușă de grăsime”. Mărturia unei jertfe primite nu este un semn de întristare, pentru care se folosește celălalt cuvânt, și nici de lipsă de valoare și nimicnicie. Nimic din ceea ce este în legătură cu jertfa Domnului nostru Isus Hristos nu este lipsit de valoare.

Cenușa grăsimii jertfei era dusă mai întâi în partea de est a altarului, spre răsăritul soarelui. Apoi era dusă la un *loc curat* în afara taberei (Leviticul 4.12; 6.3,4). Trupul Domnului nostru preamărit, după ce Își dăduse viața lui Dumnezeu pe cruce, a rămas ferit de orice profanare. Faptul că a fost străpuns cu o suliță a fost făcut pentru ca Scripturile să se împlinescă și a oferit dovada că El a murit cu adevărat. Dar „nu I-au zdrobit fluierile picioarelor” (Ioan 19.33-37). Astfel, Dumnezeu nu a îngăduit ca trupul Său prețios („Mi-ai întocmit un trup”, Evrei 10.5) să fie tratat ca cel al unui criminal, ci a avut grijă ca El să fie predat în mod legitim celor care Îl iubeau, învelit în miruri mirositoare și prețioase și așezat într-un mormânt nou săpat în stâncă (Ioan 19.38-42; Luca 23.52,53). Oare nu arată toate acestea realitatea a ceea ce se exprimă prin cenușa grăsimii? Nu e de mirare că vasul în care a fost transportată la locul curat și lopata (*ja*, de la o rădăcină care înseamnă „a smulge” sau „a mătura”), cu care a fost pusă în vas, erau din aramă. Aceeași judecată neclintită, care se abătuse asupra Lui pe cruce, cerea acum cea mai mare cinste pentru El. Era o mărturie legitimă a primirii jertfei Sale. Partea estică a altarului, partea dinspre răsărit, unde era dusă cenușa grăsimii, nu numai că mărturisește despre primirea jertfei, dar conține și asigurarea învierii.

Toate acestea au fost întotdeauna înaintea Domnului. El a asociat întotdeauna moartea Sa cu învierea Sa (Matei 16.21). Cenușa grăsimii vorbește astfel despre primirea jertfei lui Hristos și îi dă credinciosului deplina asigurare că și el este primit.

Oalele pentru sângele stropirii și furculițe

Dar trebuie să spunem câteva cuvinte despre celelalte unelte, care erau tot din cupru. Dreptatea judiciară a lui Dumnezeu era pretutindeni implicată și toată acțiunea Sa, atât în moartea Domnului nostru, cât și în ceea ce a urmat, se baza pe această trăsătură de neclintit și inflexibilă. La fel și vasele pentru sângele stropirii (*misraqot*, de la un cuvânt care înseamnă „a stropi”), care preluau sângele și din care acesta era turnat sau stropit pe altar erau din aramă. Măsura deplină a judecății fusese vărsată. Folosirea vaselor de stropire rezultă din Zaharia 9.15: sângele

Altarul arderii-de-tot

dușmanilor DOMNULUI, care nu se vor pleca în fața Lui, va fi vărsat în întregime, iar cei pe care îi folosește în acest scop „se vor umple ca vasele în care se adună sângele stropirii, ca și colțurile altarului”, unde a fost vărsat sângele. Nu găsim nicio indicație cu privire la utilizarea furculițelor (*maslegot*, de la o rădăcină care înseamnă „a apuca”). Se pare că ele erau folosite în diferite ocazii pentru a mânui diferitele părți ale jertfei. Totul a fost în conformitate cu dreptatea divină, căreia Cel sfânt S-a supus de bunăvoie. O, ce suferințe! Vrem să-L iubim și să-L adorăm, în timp ce detestăm păcatul care a necesitat astfel de suferințe.

Tigăi pentru cărbuni

Ne rămâne un ultim grup de ustensile – tigăile pentru cărbuni (*machatahot*, de la o rădăcină care înseamnă „a ridica” - ca și focul). Acestea erau recipiente pentru cărbuni pentru foc și erau probabil folosite pentru a aduce focul de la altarul arderilor-de-tot la altarul tămâiei și poate și pentru a menține focul în timp ce lemnul sau jertfa erau pregătite pe altar. Același cuvânt este folosit și pentru tămâietoarele, care conțineau focul pe care era împrăștiată tămâia. Aceste două utilizări erau atât de strâns legate între ele încât același cuvânt este folosit pentru ambele. De asemenea, este în concordanță cu cuvântul pentru „mucări” (Exodul 25.38). În acestea se puneau capetele arse ale fitilurilor candelelor de pe sfeșnicul de aur. Tigăile pentru cărbunii de pe altarul arderii-de-tot trebuiau să fie din aramă - toate aceste ustensile se *armonizau* cu materialele grătarului și ale placării, pentru a mărturisi că judecata lui Dumnezeu - ca și fiecare dintre atributele Sale - este neînduplecată și că Singurul, care putea suporta această judecată, este Fiul divin-uman.

Vedem rezultatul grav și inevitabil al apropierii de Dumnezeu prin orice alt mijloc decât prin preotul rânduit divin și prin jertfa asociată, în nimicirea lui Core și a cetei sale (Numeri 16) care, sub pretextul că întreaga adunare era sfântă, l-au disprețuit pe preotul lui Dumnezeu, Aaron. Dumnezeu a arătat clar că era imposibil să stai înaintea Lui sau să găsești acceptare la El dacă nu avea loc pe baza jertfei și prin intermediul preotului rânduit în mod divin. Core și ceata lui trebuiau să aducă fiecare câte o cădelniță de aramă, Aaron la fel, iar Dumnezeu avea să facă cunoscut pe cine va alege ca preot. După ce focul de la Dumnezeu i-a mistuit pe cei răzvrățiți, a rămas doar Aaron pentru a reprezenta poporul înaintea lui Dumnezeu. Ca mijlocitor între Dumnezeu și poporul răzvrătit, el a stat între cei vii și cei morți în această scenă gravă (Numeri 17.11-15). Astfel, el era o imagine a lui Hristos ca Mijlocitor și Apărător care, prin jertfa Sa, este singura cale spre Dumnezeu.

Această lecție este subliniată în mod deosebit prin aceea că din aceste cădelnițele de aramă s-au făcut plăci bătute pentru acoperirea altarului de aramă, pentru a arăta poporului caracterul sever al judecății pentru oricine nesocotește jertfa și pe preotul lui Dumnezeu. Dar plăcile au fost legate de altar, ca și cum Dumnezeu nu ar fi vrut doar să dea un avertisment, ci și să atragă atenția asupra protecției eficiente împotriva acelei judecăți, pe care El trebuie să o execute asupra celor care resping harul Său.

Titlul original: „The Altar of Burnt-offering”
Prelegerea 17 din *Lectures on the Tabernacle*, 1914